

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Ειδυλλία έρωτος και θανάτου. Η Ίσαβέλλα Βιλλαρδουίνου και ο βασιλιάς Φλώρος Σουμπάκις. Η Άρτεμις της Μεσσηνιακής πεδιάδας. Τα δαμάκια της τροπάνινης φλογερής. Όπου καταφθάνει ο άρχοντας Γουλιέλμος. Ο τραγικός θάνατος του Φλώρου. Πώς τον κρέμασαν. Η Ίσαβέλλα τρελλαινείται!... Η ιστορία του «Μελισσοπυργού». Στα χρόνια της Ελληνικής Επανάστασης. Πώς τον τινάζε στον άέρα ο Ι. Μαυρομιχάλης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

πριγκηπέσσα Ίσαβέλλα ήταν η πρωτότοκη και μεγαλύτερη κόρη του πριγκίπου Γουλιέλμου Βιλλαρδουίνου, που έκανε τριάντα αλόζωγα χρόνια, από το 1245 ως στα 1275, ηγεμόνο της Μεσσημίας.

Η πριγκηπέσσα αυτή τρελλαινόταν για την έπιτασία και το κίνητρο. Ακόμη και τις χειμωνιάτικες ήμερες, με όλη την υπαρά, καθάριζαν τάλαρο της κι έβγαίνε να κινηρήσει λαγούς και περδικιά. Έτσι δε, όπως περνούσε, σάν έβγαίον οραμα μέσα στον κώπο, θα την έβγαζε κανείς για την Άρτεμις Σουμπάκιου.

Καμιά φορά που την παρίστανε ο ένδοξοισμός του κινήριού, η Ίσαβέλλα πήγαινε τόσο μακριά από τον τόπο της, ώστε ο πατέρας της άνησχυόσε, έβγαζε την άποψοια του και γράφε στα διάσημα να τη βάλει. Έπειδή όμως την άκούσεσεν καλά, δεν της έβασε κανένα περιορισμό. Ήταν το χαϊδεμένο του παιδιού...

Ένα πρωί, κατά την άνοιξη του 1257, η Ίσαβέλλα με τις περσιόισσες της, όδω άμαζόνες, έβγαλαν από την Καλαμάτα και προχώρησαν προς έξω προς τα όρη του πρώτου Μεσσηνιακού κώπου. Ήταν άπορηστοίσιμους, με τις κινήριες τους σιόλιες, και με τα όπλα της έτοιμης...

Σε κάποια ώρα όμως η τομήριη πριγκηπέσσα, με την πιο πιστή της φίλη, έσκαφαν από τη συντροφιά και πήγαινε το όρησιο όρηνο που φέρει κατά το Μοναστήρι του Βουζιάκου. Έτσι κοντά βρέθηκε. Ένας όρησιος φιδάς έρωτας και θανάτου είχε κληθεί γύρω της. Κι ο σκόπος τη λέγε να άκούει μια παντοφάνια έλλα, κάπως όχτώ τριζόνα, φηλέ, με πέσο φιδάκια, βουνα από κλώσιμο και φιδάκι. Ήταν ιστορία κι έλλα αλόζωγο: «Η Έρωσις ηχη το Βασίλειον».

Πρώι χτισόνη στην έλλα, η πριγκηπέσσα και η συντροφισιά της, άκουσαν από μακριά το γλυκότατο ήχο μιας φλογερής, που λάλοισε ένα πρωτόταστο τρουάνικο τραγουδι. Σταμάτησαν λοιπόν τ' άκου τούς κι άμνησχυόσαν, γοητευμένες.

Έλως, όπως το τραγουδι έταρξε, η όδω κοπέλλες προχώρησαν, έβγασαν στην έλλα και βρέθηκαν μπροστά σ' ένα τρουάνισσο...

Ήταν όρησιο όνη τον Πάτρι, όνη έβασκε στα βουνα της πατρίδας του το πατρίνο κοτάδι, Σανός, με λευκή κομποστασία, όνη όνη της νεοσής του, ο νεώρος βοσκός μαγεψε άμείσοε την καρδιά της πριγκηπέσσας, που δεν είχε άκομή γνοσισί τον έρωτα.

Η όδω νέες ξεπέλεσαν άμείσοε, κάθισαν κι αυτές στη όψη της έλλης κι έβασαν κούνέντα μεσό του. Γοηγορα-γοηγορα η Ίσαβέλλα έμπε όσα της χαϊδεόσαν... Ο όρησιος βοσκός όνομάζονταν Φλώρος Σουμπάκιος κι ήταν από τα μέλη έκεντα, από τον κώπο. Παιδι τσίμμεγα, έβασκε τα όκα του πρόδατα, που ομορφόταν γύρω μασοφούσανε το νεώνηντρο χαρταράκι, στήριξιμένα...

Μέσα στη γλιάρ έκεινη άμφοσάμα του δειλιού, που ήταν γεμάτη ήπος κούνόταν και βελάματα, η νεαρή πριγκηπέσσα έννοσε την καρδιά της οργανισμένη, την έννοσθε να γεμίζει από μέση αλόζωγη εντίνα... Και η συντροφισιά της, που δεν άργησε να καταλάβη το ένδιασένου της Ίσαβέλλας για τον όρησιο βοσκό, βρήκε κάποια πρόσασ κι άπομακρινήθηκε. Πήρε πιο πέρα και μάζερε ά γοιολόισα...

Η Ίσαβέλλα, χωρίς να φανερώση στο Φλώρο τη πριγκηπεική της καταγωγή, τον ποσούσε διάφορα πράγματα για τη ζωή του, για την όδωρηνα τοποθεσία, κι έτσι ο βοσκός βρήκε την έδικαρία να της διαγρήθη το όρησιο της ιστορίας έλλης, κάτω από την όποιαν άρχισε τώρα ένα νέο ειδύλλιο, το δικό τους.

Όταν ο βοσκός τελείωσε την ιστορία του, η Ίσαβέλλα έγραψε οργανισμένη το κεφάλι της στον όμο του, και το όρημο παιδι της άμείσοε της έδωσε το πρώτο φίλη, που την έκαμε ν' άνατιριχίση η όνομα ός τα βάθη της καρδιάς της.

Την ίδια στιγμή, η συντροφισιά της πριγκηπέσσας ξετροβάλε λέλι από τα ημέλια θαινολάδα, με την άρχαλή γεμάτη άνθημένα σπύρα κι άριόισα. Η πριγκηπέσσα αρρώθηκε τότε, άπομακρινήντας τον άρχαλιμένο της και του νοσηρίοισε σ' αυτό:

Άφρο, την ίδια ώρα θα είμαι όδω... Να με περιμένεις... Η όδω όρησιες κοπέλλες έπήδησαν ένα σ' άλλα τους κι έφρασαν, όδω ο Φλώρος έστειλε και τις ζήτιες να μακαρίνον, μα γεμάτος ποτόντας τον έατο του άν ήταν όνηρο άτι όνέθη, η πριγκηπέσσας...

Την άλλη μέρα, η πριγκηπέσσα, πιστή στην έπόσθη της, βρισότανε πάλι στο πέντρο του βοσκού. Άλλα τη φορά αυτή όνη. Και η όρος που έβασαν οι όδω έρωσιμους, μέσα στην κατάλομη έκεινη έποβλητιχιά γνοιά, ήταν βέβαια από τις όρησιότερες της ζωής τους. Ο Φλώρος έπέμνε να μάθη πού είχε η φίλη του, άλλέ όταν είδε την έπιμονή της να μη θέλει να του φανερώση την οιακένετή της, και να τον λέη αλόζω ός είναι μια άπορηστοίσιμα, έφρασε να την έρωτά. Έλεγε μέσα του ότι ο καρός και η περιπέτεια θα του τα φανερώσενε όλα, γιατί ποτέ δεν έπίστανε ότι είχε μακαρίτα τον την πριγκηπέσσα Ίσαβέλλα, την κόρη του άρχατου Γουλιέλμου Βιλλαρδουίνου, που έβασίσε όλον κείνην τον τόπο, τη ζωή των άνθρώπων και τα γηριάτα τους. Άρτες λοιπόν την εντίνα του να καλά ήσους όνη το γάρμαρο όρητα, που φλαφοσθε κοντά τους, κι έβασε τη φλογέρα του, για να ενταριχίση την όρηνα του φίλη, που όνοσε ενταριχίση κι αυτή, με το Ξανθο κεφάλι της, άπομακρινήσεν από ποσούτις...

Μα τόσο, η πριγκηπέσσα Ίσαβέλλα φοβότανε μη μάθη τίποτα ο πατέρας της και ήθελε να λάθη τα μέτρα της. Ένα όρημο λοιπόν το έλε:

Πατέρα μου, αυτές τις ήμερες πήγαινε κινήριη κατά τα μέλη του Βουζιάκου... Είνε μαγεσία η φροσις έκει, και τα πετόσιμα άφθονα... Πολλές φορές όμοσε με βρέσια κι νερα και τότε βρίζομα να γνοσισ, φοβόμα... Άν είνα με έκει έναν πύργο, ένα μικρόν πύργο, που να ξενοτίσο ποτε-ποτε με τις συντροφισσές μου, θάταν μια χαρά...

Κι ο φιλοπόρος πατέρας, χαϊδεύοντάς το μαλάκι της κόρης του, της άποκρίθηκε: — Καλά, θα σου χτίσω λοιπόν έκει έναν πύργο.

Κι έτσι χτίστηκε ο πύργος της Ίσαβέλλας, που τα όρησιότα που σόστανε άκούη ός όνημα. Γίγος του κτιριόνη άφθονο το άροματικό βοτάν που λέγεται μελισσοκόσταρο. Γι' αυτό και οι νεότιοι τον όνομάζον «Μελισσοπυργό».

Μόλις άρχιστάθηκε στον πύργο η Ίσαβέλλα, έκαρτήσε κοντά της τις πιο ποτέσι από τις ίσθηρέτριες της. Άιτές, στην άρχη, δεν κατάλαβαν τίποτα, και άποφούσαν γιατί η καρδιά τους έδωσαν πάντοτε μόνη. Άλλά το ασήριό βέβαια της πριγκηπέσσας δεν έπέτερε στις ίσθηρέτριες να μάθουν την αία. Τους μερούσε να την έμάντευαν, άλλά ομοκούσαν...

Ο πατέρας της πάλι, μέγας πριγκηπεις του Μορηά, είχε τις δικητικές του άποσολές και φροσιά δεν ενταριχόσε να έπισκεπτιέται συχνά τη θυγατέρα του. Τις περισσότερες φορές έπήγαινε η ίδια στην Καλαμάτα να τον ιδεί, και ν' άπομακρινή κάθε όποια του, Καμια φορά όμοσε έροσόταν κι ο πριγκηπεις Βιλλαρδουίνος να έπισκεπτιέ την κόρη του, στο μικρό της δωμάτιο, όπως το έλεγε.

Η Ίσαβέλλα, βέβαιος ος ενταριχίη τη γνοιαία της παρατηρητικότητα, ήξερε καλά την ήμερα που θα την έπισκεπτιότανε ο πατέρας της, και τότε έμνε στον πύργο, η έβγαίνε με δύο άκόλουθές της. Κι έτσι, η Άρτεμις αυτή της Μεσσηνιακής πεδιάδας, ξεγελοσθε για πολλόν μαρό τον πατέρα της...

Άλλα στο μάτιο αυτόν κόσμο όια τα πράγματα έχουν ένα τέλος...

Ένα πρωί, ο πατέρας της Ίσαβέλλας φανερώθηκε άξανα στο Μελισσοπύργο, στο όρα που δεν τον έπεριμεναν, με τριές άκόλουθους του.

Πού είναι η καρδιά σας; ρώτησε.

— Βγήκε από τα χαράματα στο κίνητρο, απάντησαν η ίσθηρέτριες. Ο άρχοντας Βιλλαρδουίνος ένκτηνος το άλογο του, μπήκε μέσα στο δάσο, άνιγμόσει, καθήριόσε και τέλος έβρισε στο μέσο όπου η Ίσαβέλλα σταντοσθε το Φλώρο... Με τον έβαρικό τρόπο που φανερώθηκε ο Βιλλαρδουίνος, τότε βρήκε τον ένα στην άρχαλιά του άλλου, την πριγκηπεικόνα του στην άρχαλιά του τρουάνου! Το έρωτικό ξεγούρι πετάχθηκε όρητο. Ο πατέρας μου! έφρόνισε με τρομάρα η Ίσαβέλλα, όδω ο νε-

Το παλάτι του πατέρα της άναστασίωθηκε

αφός βοσκάει ενάτιταε οσσιτισμένος τον άρχοντα και τους ήγείλους αουλοφούς του.

Πιάστε τον άιώςος και κρεμάστε τον! Εφώνάζε τρέποντας από την όρηη του ο πριγκιπάς της Καλαμάτας.

Η Γαβέλλα έπεσε στά πόδια του πατέρα της γουρά κλαίγοντας. Ξητώντας έλεος η' αυτή και για τον άγαπημένο της. Μάταια όμως. Γιατί ο Βιλλαρδουίνος ήταν άμεταλυστος, και έπλεμνε να πιωθή ση σκληρά τον τσοπάνο που είχε φύλαξη την κόρη του.

Γρήγορα, έξετελέσθη η φοβερή ποινή. Σε λίγα λεπτά, ο δευτερογένεος Φλώρος κρεμότανε πάνω, από το χοντροτόμο κιάδο της έλης που είχε στεγνάσει το ιδύλλιο τους! Γύρω, τά προβάτια του βελάσανε θλιβερά, και ή τραχηλέσσα κοίτονταν στα χόρτα λαροθυσιμένη...

Ανασθήθη σαρδόν τη μετέφεραν στην Καλαμάτα. Το παλάτι του πατέρα της άνοστατόθηκε. Γιατί, όταν συνήθε ή Γαβέλλα ήταν τρελλή! Πότε έκλαιγε, πότε γελούσε, όνοματιζοντας το Φλώρο, που ήθελε να πάη να τον άνταμόση, καθώς έλεγε...

Ο σκληρός Βιλλαρδουίνος άπεφάσισε τότε να την κλείση στον πυργο της, στην έρημη, με τις δουλες της... Μα ή δυστυχισμένη Γαβέλλα δεν έζησε ποτέν καιρό. Ένα πρωί την εύρησαν πεθαμένη στην κίμαρά της, κι' έστειλαν άιώςος στην Καλαμάτα να φέρουν τον πατέρα της.

Ο Βιλλαρδουίνος διατάζει κι' έψαφιν την κόρη του λίγο παρικκι από το Μελάσσινγο. Και δείχνεται άσχημη έτσι ένα τετράγωνο μεγάλο λαβίρι «Τ ο μ ν η μ α τ ή ς π ρ ο τ η ς η λ ε σ σ α ς».

Για το Γουλιέλμο Βιλλαρδουίνου, ο καθιγητής κ. 'Αδ. 'Αδαμαντίου γράφει :

...Ο Γουλιέλμος γεννηθείς εν Καλαμάτα έλάλει την Έλληνικήν εν Ρωμεία - ως ίδιον γλώσσα, και είχε γίνει λιαν άγαπητός εις τους Έλληνες, οι όποιοι τον έθεώρουσ ως συμπαιγνιστην των. Ητο γενναίος και θρακοκίνδυνος, εύρηής, αλλά και παράφορος εκ της κόλης, μεγάλωφρον και μεγαλοεραλής, ιδίως δε λαμπροτάτος πολιμιστής, συνήσως δηλ. όλας τας ιδονικας ιδιότητες του 'τελειου ήπσου'. Εινε ο προσφιλέτης ήρωσ του 'Χρονικου του Μωρέως', όπως ο 'Αχιλλεύς του 'Ομήρου... Διήλθε βιον εκτάκτως περιπετειώδη, εις τον όποιον τον παρόσθεν η άεικίνητος διάθεσις και η φιλοπόλεμος όρηη του...

Ο «Μελάσσινγοσ» διατηρήθηκε όρθιος διόλιθρος άιώως. Στα χόρνα της Έλληνικής Έλευαστάσεως έρημονεσε ως προπύργιο των άνωστων. Σ' αυτόν κλείστηκε, στα 1821, ο Ίωάννης Μαρκοζιάλης με τον ένδικιστή γιό του και πενήντα συντρόφους του κι' έθωσε έτσι καιρό στον άρχηγό 'Αντώνη Παφού να βαδίση εναντίον της Τουρλοταίας, χωρίς να τον ένοχλήσουν οι Τούρκοι... Την άλλη μέρα, Τουρκικός στρατός επολοάρχησε τον ιστορικό Μελάσσινγο. Ο Μαρκοζιάλης με τα πάλαικρια του άντιστάθηκε γενναία, τρεις διόλιθρες ήμέρες. Στο τέλος έβαλε φωτιά στην κλαροτασθήκη και τινάχτηκαν όλοι στον άέρα, μαζί με πολλούς έθέρους. Σήμερα, σώζονται άκόμη τα έρείπια του Μελάσσινγου.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ

Οι άνθροποι που ύπηρετοσαν στα ανάκτορα των αυτοκρατόρων του Βυζαντίου ήταν κατά το πλείστον ενόχιοι. Ο αριθμός τους δε ήταν άπείροτος!

Ο ιστορικός Λιδάβιος άναφέρει ότι ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε χίλιους μαγειρούς, άλλους τόσους κορυείς, σμήνη οίκοφρον και ενούσους περισσότεροσ από τις άλλες του καλοκαρισούς. Αν και η μαγιστρία αυτή φαίνεται κάπως ύπερβολική, εν τούτοις εινε γεγονός ότι και επί των μετέπειτα αυτοκρατόρων ο αριθμός του ύπηρετιζου προσωπικού των ανάκτορων δεν κατέβηκε ποτέ κάτω από δεκα χιλιάδες!

Ο Ζώσιμος γράφει κάτω για τον αυτοκράτορα Θεοδοσίο ότι χρησιμοποίησε σκολιανόφωτα τμήματα μαγειρών και οινόφρον και άλλων ύπηρετων, για τους όποιους, αν ήθελε να τους άναφίσει όλους, θα χρειαζόταν να γράφη πολυέκταδο βιβλίο!

Μετά το θάνατο του Θεοδοσίου οι δύο γιοί του θέλησαν να κρεστίσουν κάπως τις δουλίες του κράτους και να προδούν οι οίκοφνίας. Και ο μόν 'Αρχάδιος έχάρησε για το γραφείο του 280 τακτικούς και 610 έκτάκτους ύπαλλήλους. Ο δε 'Ονώριος έθέρωσε κατόρθωμα το ότι κατόρθωσε να περιορίση τους ύπαλλήλους του Γενικού ταμείου εν 646 και τους του Γενικού σε 300, χωρίς τους ύπεραριθμούς.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Η γενναϊσδωρίας του Κροισου. "Σπου ε' Άλκχιων... παραγεμίζεται με χρυσάφι! "Ως που φτάνει ή φιλαργυρία. Ένας Έξηνταβελώνης που θυσιάζει άπε ταγκευνια τα ένα του μάτι! Η φιλαργυρία και τα σάβανε του μακαριτη. Οι φιλαργυροι γιατροί. Ψάμι και νερό! Η ταγκευνια του Κώτλερ. Ο ρόλος ενός μακνικου. κλπ. κτλ.

Η φιλαργυρία εινε ένα απ' τα χειρότερα ελαττώματα του άνθρώπου, τον όποιον καθιστά τοσοτοτροσός δοδίο του χρήματος. Παιντολά άνεχδοτα άναφέρονται περι φιλαργύρων. Από αυτά παραθέτω σήμερα τα καλύτερα και τα πλέον χαρακτηριστικά:

Μεταξύν των αρχαϊων φιλαργύρων άναφέρονται και κάποιος άνωματι Άλκχιων, στον όποιον ο Κροισός είχε δώσει την άδεια να πάη απ' το παλάτι τον δυο χρυσάφι μπρούσες. Χωρίς να ζήσει καιρο ο Άλκχιων έφραξε σπάτι του, φούσεσ πλατεία ρούφα και μεγάλα λαλοτάσια. Σαναγρησις στο παλάτι, μπήκε στο θησαυροφύλακιο κι' άρχισε να παρατείνει ρούφα και λαλοτάσια με χρυσά νομισματα!... Άλλα σιν να μην του έβτανε αυτό πιστάσις και τα μάλλιά του με χρυσόσσηνη και μπρούσες μ' αυτή και το στόμα του, προκλιόντας έτσι τα άφάρητα γέλια του πακιστότου ήγεμόνος, ο όποιος τον άβησε να φύγη, έτσι όπως ήταν παραγεμισμένος με χρυσάφι.

Κάποιος άλλος φιλαργύρος, ο όποιος έπαισε από καταροφάτη τον ματιών, σιμαμόνησε να δωση στο γιατρό του 50 εικοσάφραγμα, για να τον κιάη καλά. Όταν όμως πέτυξε ή έγγυσησις του ένωσ ματιού, ο φιλαργύρος έπαυσε να δωση στο γιατρό μόνον 25 εικοσάφραγμα λέγοντάς του:

—Σε πληρώνω για το ένα μάτι. Το άλλο... δεν μου χρειάζεται!...

Μία φιλαργύρη γενναία, όταν πέθανε ο άντρας της και τον επιβάνωσαν, πήγε κι' έβραη απ' το σάβανο του τόπο μέρος για να μην πάη χαμένα. Μά φύη της που την είδε, της είπε:

—Τι κάνεις αυτό για το Θεό! Δεν σκέφτεσαι ότι κατά τη Νεντέρα Παροσία, ο άντρας σου θα παρουσιαστή με γυνιά πιονιά!

—Οχι, καμένη και σέ, απάντησε ή φιλαργύρη. "Ως τότε κάποιον θάβρη ένα κομμάτι πιονιά, για να σκεταστή ο μακαριτής, Θεός σχαροτόν!...

Περιόμως επίσης φιλαργύρος ήταν και ο άνοματος Γάλλος γιατρός του 16ου άιώνος Σιλβιος, ο όποιος τεταότανε μονάκι με φρού και με νερό. Όταν

ήταν γεμόνος και κρόφνε, προσπαθούσε να ζεσταθή κορβαλιόντας ένα βαφτάτο ζώο από το ύπαιθρο του σπιτιού του στο άπάνιο λάθνα και από εκεί πάλι στο ύπαιθρο!

Ο Σιλβιος λόγω της μεγάλης φιλαργυρίας του δεν διατηρούσε στο σπίτι του ούτε σάβλο, ούτε γάτα, ούτε ύπηρετρία. Λάσνο στον τόπο του γαρόφρασε το έξη: Ξεϊνω ενφραγμα!

Ένθαδε κείται ο Σιλβιος, ο όποιος ποτέ δεν χάρισε τίποτε ει κανένα. Και άγανακτεί μές απ' τον τάφο του βλέποντας το διαβάτη να διαβάση δωρεάν κι' αυτό το επίγραμμα του!

Όμοιος με τον Σιλβίο ήταν κι' ένας άλλος ανιάδολός του, ο όποιος πληρώνονταν βίττα κι' άπό... τον έαυτο του. Οπάως δηλαδή ήθελε να εξετασθί το σφυγγό του, έβαζε στο χέρι του ένα φράγκο... αμοιβή για την ίατρική εξέτασι του!...

Οι κληρονόμοι του φιλαργύρου άπό γιατρό βήσαν στο κελάρι του 200 σφραγισμένους υπολίτες σμακτάσις, ή όποιος όμως η' ανταρής... νερό. Τοι τις είχε στείλει κάποιος μαροσέρ κι' η' αταρής τις έβραη, χωρίς να δοκιμάση το περιεχόμενό τους.

Ο Άγγλος κοιμητής Πόλ κάνει επίσης κάποιον λόγο για ένα συμπατριώτη του Κώτλερ, όνομαστώ φιλαργύρο. Ο Κώτλερ όταν έφραξε και κατέλιε σε γυναίκα ξενοδογείο, προσποσάταν τον άφροστο κι' έλεγε ότι ούτε να γάη ήθελε, ούτε να πάη, κι' αυτό γιατί φοβόταν τους λαγομασιούς των ξενοδόχων.

Ο Κώτλερ γάριν οικονομίας έθωψε ύπρη' από λίγων καιρό και τον ύπρητη του, του όποιου μάλιστα πούησε και τη στολή. Δεν κατέβη δε από αυτό παρά μονάκι το ένα... μανιά, το όποιο φορούσε κάθε φορά που άνωγε το παράφρο, για να νομίζου οι γειτόνοι πως διατηρούσε άκόμα ύπρητη!

